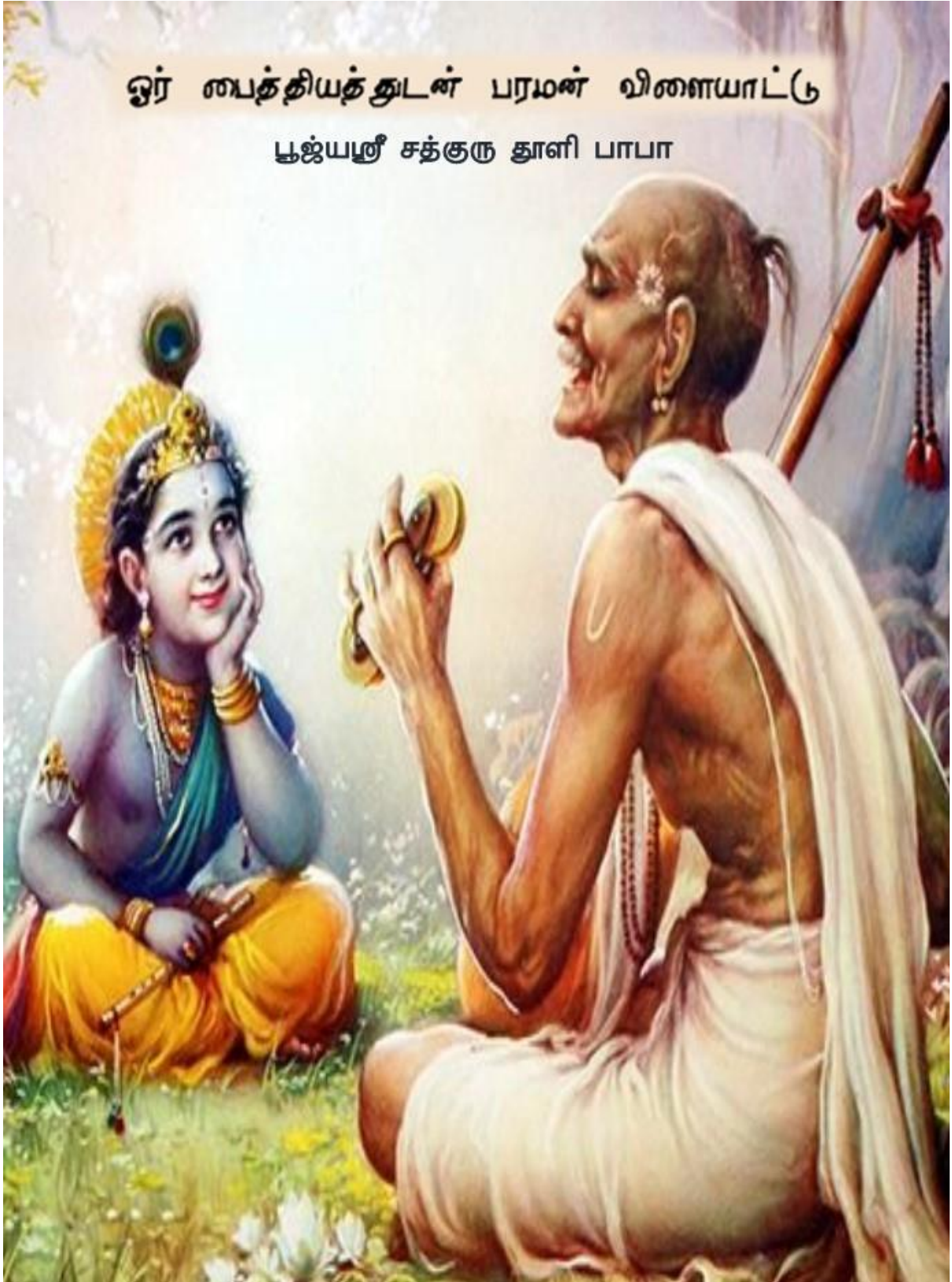

ஓர் பைத்தியத்துடன் பரமன் விளையாட்டு

பூஜ்யஸ்ரீ சத்குரு தூளி பாபா

ஓர் பைத்தியத்துடன் பரமன் விளையாட்டு

பொருளடக்கம்

1. ஓர் பைத்தியத்துடன் பரமன் விளையாட்டு.-----1

(பைத்தியம், மகாதேவன், தட்சிணாடூர்த்தி மற்றும் கண்ணன்
உரையாடல்.)

தானீஷாவின் பிறவி ரகஸ்யமும் பத்ராசலம் ராமதாஸும்.

அ. தானீஷாவின் பூர்வ ஜன்ம கதை.-----8

ஆ. பத்ராசல ராமதாஸர் கதை.-----14

இ. ஒரே குட்டையில் ஊறிய இரு மட்டைகள்.-----20

ஈ. பரோபகாரம், தன்னுபகாரம்.-----24

எல்லாம் நீ!

ஸ்த்யம் பேசு.

தர்மம் செய்.

நாளை அடக்கு. ஒர்நாளைத் தயத்துடன் எம் தயசலர்களாகிய!

கருணையோடு இரு பரமன் விளையாடும்!!

ஞானக் குடிநீரை நுகரு! உங்கள்

அடக்கத்திறன் மனோநலனம் ஆதம் சுகனம் பெறுவீர்கள் என ஆசிகூறிவாழ்த்துகிறோம்! நவராத்திரியான இன்று, ஒன்பதாவது தினமாகிய ஆயுத பூஜையாகிய இன்று, சும்பகோணம் எம் அஷ்ட தவச்செலியியான "ரகுமாயி" அஷ்ட திவ்யதீப" அரவு 11 மணி அளவில் பந்தீரிபுத்தேயின் 72 படல ஒன்றை மட்டும் சற்று சிரத்தையுடன் ஆய்ந்து உள்ளே சென்று கொண்டிருந்தோம். பாடல் 72.

சுருதிஎன்றும், சீமிக்ருதிஎன்றும், நூல்கள் என்றும், சூடகமாமம் வேதாந்த நூல்கள் என்றும், கருதும் இதுகாசம் என்றும், புராணம் என்றும், நாடிகமே சுவைய ஆகமங்கள் என்றும், ஜகமைஎன்றும், கிருமைஎன்றும், ஒன்றும் இல்லை.

உள்ளதெல்லாம் "அகண்டபரம்பிரம்மம் தானம்" பரவிய அந்த பரம்பிரம்மம் "நாடென்றும்"

(அதை) பாவித்து பாவித்து "பரம ஆருவாய்"

இந்தியில் சாட்சி பாவனையையும் தாண்டி "அகண்டபரவீனயில்" வயிற்றுருந்தோம். அதே சமயம் அந்த அநையில்தேர் ஓளி தோன்ற சற்று புலிக்கண்கள் சூடி அதக்கண்ணால் சற்று கூர்ந்து ரோக்கி வந்திருப்பது யார்? என வினாவிறோம்.

எம் பெருமான் (நூல சூடகம் வடிகின் நிலையில்) நிற்க உணர்ந்தோம். வந்தவர், மாதவா/நமஸ் காரம் என்றார். சற்று எம் பக்கத்தில்திருமயிபார்த்தோம்.

அங்கு எவரும் தென்படவில்லை. உடனே வந்திருப்பவரை
நமஸ்கரித்த உண்ணம் மஹாதேவா! நமஸ்கரம் என்னும்.
உன் அவரைப்பார்த்து,
மைத்தியம் :- ஹே தேவாதிதேவா! சர்வேஸ்வரா! சர்வலோக
நட்சதா! எம் அருவிலீ எவரையும் காணாமே!
அந்த மாதவன் எங்கே?

பெருமான் :- நீதான் அந்த மாதவன்.

மைத்தியம் :- எம்மிய போ அது பொருந்தாதே! மாதவன்
என்றால் உங்களை சொல்லவாம். எம் இருடின் சி
சொல்லவாம். உங்களைப் போன்ற தேவ தெய்வநி
களை சொல்லவாம். தாரணம் மஹா கோமான் தமஸ்
பண்ணி உங்களைத் தரிசிக்கவேண்டும். இந்த உதவாத
மைத்தியம் அப்படி கிலியே! எம்மை தரிசிக்க தமஸ்
தேவ கிலியே!

பெருமான் :- அப்படியானால் உன்னை தரிசியது என்றால் அத்தனை
சுலபமாக கண்டு கொள்ளலாம்மா?

மைத்தியம் :- ஓளம் இயனே! உங்கள் அனைவரையும் மறைய
கற்பினையில் உறுதியாகக் கொண்டு அதாவது தூய்மையை
விட்டு சாட்சியாவதைக் குவந்துவிட்டால் அவஸ்யம்
காணலாம். ஆனால் எம்மை சாட்சியாவதையும்
விட்டு அதண்டாவதைக் குவந்தால் தான் தூண
அடியாது உணராமல்.

பெருமான் :- அப்படியானால் சொன்ன மாதவா எயன்று சொல்லிய
வாசகத்திலும் அதே மானவன்தானே?

மைத்தியம் :- ஹே தேவாதிதேவா! தாங்கள் சொல்லியது அப்படியே
அந்த நிலையில் எத்தயம் தான். ஆனால் யாம் என்றான்
மும் ஓர் பைத்தியமே! இந்த தாரண தூவம் மறையும்
பரிய நீதும் கந்த ஓர் நாமமே யோதும். ஆனால்
தாங்களைப் போல அனைவரும் இயாதும்,
சர்வ-வல்லமையுள்ள மஹிமைப்பிறப்பா உமும்
பொருத்திக்குருப்பதால் சகலமும் தாங்குகும் பொருத்தும்.

2

அந்த அரிக்கக் எல்லாம் அணி அங்கே வேண்டாம் தரவில்
 கர் கிவ்வே சூதைய நாடி வந்த காணாவிண்ணோரோ?
 பெருமாள்:- அது தான் உணக்குத் தெரியலாம்! விண்ணொரியாதவன்
 போல் ஏன் எல்லாம் கேட்கிறாய்?
 பைத்தியம்:- தாங்களுக்கு வேராக விஷயமான காரண காரியம் கோ
 டாது கோடி இருக்கலாம். இந்த மைத்தியத்திற்கு எந்த கார
 ண நாரியனும் கிடையாது! அது தேவையம் அல்ல.
 பெருமாள்:- லே தூளி! உன்னைத் தரிசித்துப் போகவே வந்தோம்!
 பைத்தியம்:- லேயம் போ! கிதுவேண்டாதவார்த்தை யார் யாரைத்
 தரிசிப்பது என்ற முறையே அரிவியா?
 பெருமாள்:- அப்படிச் சொல்லாதே உலாது பாவா! எங்கள் மனக்
 கண்டுதொண்டு அதை உறுதியாகக் கிது தரிசிக்க முடியும்,
 அதை உம் நினைவு அப்படி கிவிவியே! அந்த மனதையம்
 தெருத்தாலல்லவோ உம்மை உணரமுடியும். லே தூளி!
 அந்த புந்தகத்தை அப்பாடலையும் மாற்றும் அப்படியே
 தொன்மை, அதையானும் சற்று தரிசித்துவிட்டுத் தருகிறோம்.
 பைத்தியம்:- எம்மையணை! கிது என்ன நாடகமோ? தூங்குக அது
 கருத்தாக இருக்கும் போது கிது என்ன பார்வை? ஜனகாதி
 யோகருக்கே அணித்துறைய தாட்டி மௌனமாய்
 உணர்ந்த திய எம் தசுடி அணித்து பெருமானே
 கிவ்வே சூதியிடம் நடிக் கவந்தீர் போலும்?
 பெருமாள்:- நீரும் வேலும் தாங்கி இவ்வாறு நடிக் கும் போது யாரும்
 நடிக் கக் கூடாது? என அப்படித் தகத்தை யாங்கு அறர்.
 அதே 72, வது பாடல் உற்றுணர்ந்தே நோக்கினார். எம்
 குத்தாய்! நான வேட்கை உடர்நா ஓர் சாதகனக்கு கிது
 ஒன்றே போலும் மெலும் அந்த ரிபு கிதை முன்றே முழு
 நான அம் சமாதம் நீரும் அவதார சொகியியல் என்
 தெங்குதோணி நினும் கிந்த முன்றையே உமக்கு அதை
 வாயும், அதை மாதும், அதை மாதும் கொள்கிறீர்
 "முன்றைப்பற்றி ஒருகத்தி" என்பதற்கிணங்க அகிலேய
 முத்த அனைத்தையும் உள்வொளி மொருந்திய மாணிக்
 கவி களாத்தி உம்மை சாந்த வர்களை உணரிக் கமாகவே

உ

மாநீறிவிடுகிறீர். உம் நாடகம் நடப்பது வேறு. எம் நாடகம் நடப்பது வேறுதான். தாங்கள் குரல்தம் கரகவே உங்களிடே நேர்ந்து வித்துக் கொள்கிறீர்கள். ஆனால் நாங்களோ எண்ண தூண் ஆக்சாரிய வேடிக்கி ட்டொலும் இப்படி நினைத்து இருக்கமுடியவில்லையே! (கண்ணீர் விட்டார்)

மைத்தியம் :- (அவர் கண்ணீரைத் துடைத்துக் கொண்டு) ஓ ஓ ஓ ஹரஹேவா! சரஸ்வதி! சங்கரா! தாங்கள் இப்படி உணர்ச்சி வசம் படலாமா? இதுதாங்களுக்கும் பொருநீதுமா?

பெருமாள் :- உண்மைதான் தான்! பொருந்தாதுதான்! இருந்தாலும் இக்கவியுத்தின் இக் கோரம் பிடியியும் தாங்கள் அயர்ந்து சோர்ந்து விடாமல் அதைப் பொறுமையுடன் உம் குத்திதைக்கிப் பரமனிடே கிறீர் என்குல் நாங்கள் மாயையால்தோடாதுகொடி அண்டங்கியும் நீட அப்பது அல்லி ஓர் அணுகுடி பொருந்தாதே! ஜீவர்களையும்,

மைத்தியம் :- கடகடகடபென அளித்துக் கொண்டு ஓ ஹ ஹரஹேவா! உங்கள் காரியம் மாயை! என்ன காரியம் ஸத்யம். இந்தியம் போஜிப்பதும் அல்லி. அயர்கார் சாஜிப்பதும் அல்லி. ஆறவும் இவ்வகம் விவகார ஸத்யம் ரத அருப்பதாவி அதாவது விளக்கத்தினால் உயிர் பெற்றிருப்பதைப் போலும். அருப்ப உடைய ஸத்யப் போலும். உம் குடைய மாயா காரியத் துல்ல துலநீடுவதாவி.

“மணம் பூத்து வாக்கினால் உண்டு என்ருல்”
அருப்பதைப் போலி தோற்றம்.

“அறிவு கூர்ந்து வாக்கு மொழி ஆறில்”
ஐகமோ, ஜீவனே, தாங்களாகிய அம்சனே

இல்லாமல் அநாதீதம் தாம் தாமாதிரகரகிக்கும்

பெருமாள் :- ஓ ஹ ஹரஹேவா! ஸத்யத்தின் இருப்பிடமே! ஸத்யத்தினை எளிதாநவும், அதிசுலபமாகவும் அதிசுகமாகவும் சொல்லி விட்டீர்கள்.

உ

பைத்தியம் :- லே தேவாதி தேவா! ஸதீருருதேவா! ஸதீய சொஸை
 இது என்ன கேலிகேசுத்து? எம்மூர் இருந்து பேசுவது
 தாஸ்தர் தரணே? உம்ருதந்நதயிடமே உம் யிரையர்
 டட்டா? இருமீயம் தீ! தியக்கம் தீ! அகன் உண்மை தீ!
 இவீரு இருவர் இவீயே!!

பெருமான் :- பொறு, பொறு! பொறு! இவ்வாறு! அதற்குள் அதீ
 வைது மொனாதி தீற்குள் புருந்து கரைந்து விடாதே!
 உம்மிடம் சந்நு விளையாடவே உம்ருடி விலி ருந்து
 இவீரு உறவணதீ தேரம் சந்நு பொறு!
 1985 ம் ஆண்டு மார்ச் மாதம் முதல் தேதி யன்று
 உன் மருகுருவே விடம் தீ உறையாடும் பொது தீர்த்தி
 யாகிய எம் வரீ தீ நாத வந்தது. அது சமயம் எம் கீது
 சந்நு ஆத்திரகம், ஆயேசகம் கெண்டாய் அது உம்ரு
 குமகம் இருக்கிறதே?

பைத்தியம் :- நிகழ்காலமே இவீயே யெனத் சொல்பவன் கடந்த காலம்
 கற்பனையை எப்படி சொல்பவன்?

பெருமான் :- இதுதவறுதான்! தூலபாவனை (உலக) உருத்தி தான்
 கூட்டவே கூட்டாது ஆறல் சாட சிபாவனை (கெய்வி) விருத்தி
 விளக்கத்தின் நிமித்தம் சந்நுறுயத்துகீ கெளர் னவாம்.
 அது உம் விடா மிடிய யாதகூட்டி துதான் அறையம் விட்டு
 அகண்டபாவனையில்தான் சிவ சதர இருக்க வேண்டும்.
 நீயும் உன் குதந்நாதகூடு சூர்வ சதர அகண்டபாவனை
 ("அதுநீ நீயேயது") யைய உணர் தீது குருயர் இவீயே?
 சாட சிபாவனை (உலக உறியை) யை கதைதனாதயாக சொல்கும்
 அதை அகண்டபாவனையில்கூடிக் திருய். அது அவர் கருக்க
 சிய அனுபவத்தை சிபாவனை க்கிறதும் ஆறல் இந்த கலி
 யுகத்தில் உன்பெரிந்து பராண அதி காமகருகியும்
 உறய் உகம் கதைதனாயும் உண்மையினி விளக்கமாக
 எவரும் சொல்வதில்லை. பெரும்பாலும் அனைவரும் பரா
 ண திகா உறய் உகை கருகியே இக்கலியுகத்திற் கு
 வற்றபடி காம ருபின யாதவும், கர்மம், கபடு, தீர்த்தி
 யோடு தான் கற்பிக்கிறார்கள் தரணம் அவர்கள் மனம்

2

மந்ருகுதேவர் கருணையே வடிவாக வளைந்துகொண்ட
அவர் கருணையைப் பெற (அதாவது குரைய்யாஸ்யி பெற)
அவர் மகிழ்ச்சி வண்ணம் நாம் நடைபெற வேண்டும்.

அவர் மகிழ்ச்சி நினைவு - அவர் வாக்காத கேட்கும் வாக்காத
நம் அனுபவ நிலைக்கு கொண்டு வர வேண்டும். அதிலி
ரதேனும் ஓர் நிலையில் அசுரத்தையாக நாம் இருந்
தால் அவர் கருணைய நாம் பெறமுடியாது. அதிலே
எம் அனுபவ குண சித்திர நிந்தம்.

வருமான :- இப்போது நீ சொல்லும் நிலையில் உன் குத்தகைக்
மக்குவியலடி குதி கொண்டு வருவது? இன்னும் மக்குவிய
படவேண்டும்? அதன் மூலம் ஓர் தாவம் கணித்திருக்
கூடியா? அதை தவிர்த்து சொல்ல முடியுமா?

மைத்தியம் :- எம் பெருமானே அது "பரமரகஸ்யம்"
அதை உம்மலிமடும் நிலை நிறைய அயன், ஹரி யம்
உண்டமுடியாது. உந்தர் அனையினி நிலையம் தெய்வ
(சூட்சுமபவனை) நிலையம். எம் நிலையாகிய பரவாவனை
(அகண்டபவனை) நிலைக்கு வந்தால் தவிர்த்துமுடியும்.
அதுவும் உம் கொள்கியின் நினைத்தும் அவர்கர்
பார்த்தையிற்று இதைத்தான் சொல்ல முடியும். அந்நி

பலரை எம் நிலையில் உணர்வாம்!

சிவரை உம் நிலையில் அறியலாம்!!

வருமான :- இதுபற்றிய எம் முழுமையாக உணர்ந்து கொண்டோம்.
அது சரி, உன்மந்ருகுதேவர் உனக்குச் சொன்ன கதை
என்னின்று குத்தியம் அடைந்த எம்மிது வெறுப்பும் ஓர்
அதனை
அருவருப்பும் அடையக்கூறணம் என்ன? இன்று உன் தரிசனம்
பெற்று உன் மகிழ்ச்சி மொகியாவி அனேகவிரிய நிகளை கிற
விதிக்கெனும். ரொம்பவும் - ரஸனையாக இருக்கிறது.

மைத்தியம் :- ஓ எம் பெருமானே! இன்று உம் நாடகம் கிந்தகிடத்திற்
இப்படி நடைபெற வேண்டுமென்று திட்டம் போட்டும் பரவாயி
ல்லை. ஆனால் கதையை சொல்லிய தே தரவ்கர் தானே?
அதிலி குத்தியம் தரவ்கர் தானே? இன்று இவ்விடம்
அதே ததையை உருவம் பதிசொற் என்யும் தரவ்கர் தானே?

2

நீதியுக்கு உருவம் இந்த கருவி இயங்குகிறது அவ்வளவு
 தரன், ஆறாழம் ஓர் உணர்மை!
 இங்கு நீயந்ததும் இல்லை! யாம் உழைக்கலைத் தவிர்த்தல்!
 நம் சம்பாசனை நடுத்ததும் இல்லை! இது ஓர் கடைக்கதை.
 புராணம் என்னுடைய புருகு என்மோம் யாம்! அதுவும்
 இதும் ஒன்றுதான்! அந்த காலத்தினை ஒன்றேயேயும்!

அதுவே யாம்! அதுவே நீ! அதுவே அந்திதம்
 இந்நிலையில்???

கதை சொல்லும் தாய் யாம்! கதை கேட்கும் சேய் நீ!!

இனிமேல் குருவாக இருந்து நீயொன்றை தனியே அன்பாக கேள் ஓ
 அது புண்ணிய கவிதை நடிக்கும், இறந்தால் அகில தரும் காசி
 குடி தீயும் உயேதம் கற்ற நிந்த ஓர் வேதியன் இருந்தான். அவன்
 துணை காசி விலிவ நாடனுக்கு 100 குடம் கங்கா ஆவம் எடுத்த
 அபிஷேகம் செய்து வந்தான். ஆனால் அவன் அதை நினைக்காமல்
 செய்தலில் சில உட்கூறல்கள் எல்லாம் அனைத்துமே அனைத்துமே
 எண்ணியார்த்தியுடன் சொல்லிவந்தே போவது "இஷ்டகாங்கியார்த்தி
 சித்யார்த்தம்" என ஓர் பவன் கருதியே செய்தான். அவன் ஸங்கல்
 பம் உயது: எம்மென்றே என்வறுமையுப் போக்கு! என்யே
 அவன் பிரார்த்தனை இறைவன் அவனுக்கு அசுரீரியாக எம்க்கு
 ஓ வருஷங்கர் தினமும் தயமுல் 100 குடம் கங்கா ஆவம் அபிஷே
 கம் செய்தால் உன்வறுமை நீங்கும் என்னும்.

அந்த அந்தணனும் இறைவன் வாங்கியது துணை 100
 குடம் அபிஷேகம் செய்தான். இன்று அவன் ஸங்கல்பம் சிரித்தி
 ஆகும் நான். ஆனந்த பரவசத்திற் 99 குடம் உறந்தி கிடபன்.
 எப்படியோ கடைசு குடத்தை நடுவ ஹிட் விட்டான். அது இறை
 வன் சிரசில் விழுந்த விட்டது. இறைவன் பிரசன்னமா ஒன்
 எம்மென்றான் அது உகீரத் தோடு கடைசு தந்தான். தந்ததோடு
 அல்லாமல் எம்மீது உணர்மையான பக்திக்கு கடைசியில் உணர்கு
 கிடசி தந்தோம். ஆனால் உன் அசுரீரியை ஒர் குடம் நடுவ
 ஹிட் விட்டதால் ஓர் சாயம் கொடுக்கி குடம் என்மென் இறைவன்.

பத்தன் அடியிப்பேறார், அங்கு கிறைவன் கொடுத்த சரமம்
யாடுதனிலி, உன் உறுமை கிந்தனைமாவில் நீங்கிவந்து, அடுத்த
நூன்மா விலிபூர் அரங்குகிற் ந்து உன்வறுமை நீங்கி ஆனந்தமாக
வாழ்வாய் என சரமம் அதுகீரலு ஊடு செய்தான் என என்மநீடு
தேயர்கை துறைய முடித்தார் மயல்கேடடோம், குருதேயர்! இது
என்னை சோதனை பூர் உண்மை மக்தன் சூழ்ந்து ஆண்குகள் எத்தனை
சிரமத்தோடு எத்தனை சிறந்ததையோடு இளங்கு நூறு குடம் ஆவம்
விடலென்கடைசிறா என்வந்தா னே நம் நிரதம் புர்த்தியாகி
நதேரன்ற அணந்த தீதிவி எப்படியோ னாகவறு ஓர் குடம்
நடுவலிட்டாள், அதற்கு இத்தனை மரிய தண்டனையா?
தெய்வமே மக்தன் குறை களை மொறு கீதாமலி இப்படி சரமம்
கொடுக்கும் என்குல் எவர்தான் பக்தி செய்தார்? இங்கு தெய்வ
நம்பிக்கையே விடும் போகும் மலிவா? என அகதவண்ணம்
கேடடோம், அங்கு குருகுதவரும் கடகடகடவென சிரித்
தவண்ணம், இதன்மதிபு உன் சுய அனுபவத்திலி காலபோக
திலி உணர்வாய் என அசுகநிதற்கள், அன்றிலி குந்தே தூவ்தார்
மேரிலி ஓர் அருவருமிய ஏற்பட்டது மெய்தத்தையுபத்திலி
மொலி வம் போதும் மணம் என்னும், பிரம்மாபத்தி என்னும்,
சுந்திரன்
வழிநு சித்தம் என்னும், குத்திரன் (சுவன்) அலங்காரம் என்னும்,
வேதாந்தக குத்து சொல்ல்துறவி, முண்ணென்றும் (மணம், புத்தி,
சித்தம்) குதேர ஓர் வகையிலி ஏற்றுத் கொள்ள முடியாதும் அதனிலி
அலங்காரத்தை (சுவன்) ஏற்றுத் கொள்ள முடியவில்லை என
பணிவாகச் சொல்கி என் மொருமான் திருவடி களை நடையாக
பற்றிய உண்ணம் என்மை மண்ணி கீதவும் என்மென்
மொருமான்:- ஓமம் சுகா! உன் பண்ணுவ உன் ஸ்வயம் அனுபவ குணத்தினி
வடசுணாமாதம், என்நீடு! நான்தத்தவறும் பண்ணுகிலி
யே அப்படி இருக்க மண்ணிய யாருக்கு மண்ணிய
எத்தன்து
பைத்தியம்:- என்னகிருந்தாலும் ஆரம்பதால்திலி உன்மை உண
ருதயத்தித்தேரமே?
மொருமான்:- மொற்றும், தாற்றும் என் குசும் தானே? நியம் அந்த
நிலிவிந் தானே இருக்கிறாய்?

2

பைத்தியம் :- சரி அது என்னோடு எப்படியோ முடிந்ததைதான் அதை
 இனி எண்ண வேண்டாம். ஆனால் இந்த கதை யிருவீரல் என்
 ஞ்சுந்தைகளுக்கு என்னம்தான் கடைசி போகிறீர்கள்?
 பெருமான் :- என் அன்பாள நடுவு! அன்று உன் அநியாயமயின்
 உணர்வு அப்படி இருந்தது சரி தான். இன்று உன் அறிவின்
 முத்திரை சிவின் உணர்வு எப்படி இருக்கிறது?
 பைத்தியம் :- இந்த கேள்விக்கு யாரும் தல சொல்லாமல் டோம்
 கரணம் என் தலை வேறு! உன் தலை வேறு!
 பெருமான் :- அநெண்ண அதிர் போட்டு பேசுகிறாய்?
 பைத்தியம் :- உயிரினின்று எப்படியே சொல்லியும்? இப்போது என் தலை
 யில் உட்கொண்டிருக்கிறேன் உன் தலையின்
 கெட்டுத் தீர் ஏது? சொல்லும் யாம் தான் ஏது? இப்படி
 யுருகு (மாய) உயமாணகதை தான் ஏது?
 பெருமான் :- இடைமறித்தீர், சற்று பொறு குறவி! அதற்குள்
 என்ன அவசரம்?
 பைத்தியம் :- என்னையே! இந்த பைத்தியத்தை உண்ணக்கூடியும் உன்
 வாக்குக்குள் எட்டாத என்மை வாக்குக்குள் தந்து வந்த
 தாடு என்னுரைத்தல் என் உங்களுக்கு எப்படி உன்
 துணிகள் அநியாயம்?
 பெருமான் :- உண்ணாதீர் தருவா! **நீஸ்த்யத்திலும் நின்ற கெய்,**
யாம் ஸ்த்யம் போல் இருக்கிறோம். என்மையை என்
 ஹிட்டுகிட்டுடால் யாமேத்யா வேளம் தீயே யாமா வேளம்.
 பைத்தியம் :- உண்ணாதீர் என் தீயணை! உன்மையையும், உலக
 அபிஷேகம் இங்கு முன்றுவிலிவா தன்மையினால்
 என்மால் ஸ்த்யம் திரணே பேசமுடியும்? உன் போலீ
 ஸ்த்யம் போல் பேசமுடியாது? தயவு செய்து உன்
 தீயிலி சற்று இறங்கி பேசுகிறோம் என்மையுண்ணக்கூடியும்.
 என் ஞ்சுந்தைகளுக்காக எதுவும் சொல்லி உணர்ந்தது
 திரை சற்று கோட்டுகாட்டுகாட்டு உணர்ந்தது உன்
 எந்த கதையும் வேண்டாம். தயவு செய்து துணிகள்
 போய் உன் குணிகள். துணிகள் உருகக் குணிக் குணிக்

2

வெள்ளன் :- என்ன தூண்டியாய்! சட்டென வாக்நிக துண்
டிக்கிறே இது உக்கீகதகாமா? என்னை அவ
சுடியியப் குத்தவடுகின்றே உம் குடிவா? (எம்மெனான்
சந்நிகேமயத்தததாடடிதர்)

பைத்தியம் :- ஓரம் தேவாது தேவா! சாஃயவா! சங்கரா! ஹரஹர
ஹர தேவா! உம் குத்தததயிடமே உம் விளையாடலா?

யாம் பிறந்த இடம் உம் விடமே! அத

வும் தந்தகரவிகமாத!

யாம் பிறந்த இடம் அவ்விடமே!

அதமே எம் நிபந்திரகிடம். அதமே கீகமடமே லீவ.
உக்கீகமே சேர்த்து தீதாரன். அதமே கீகமடமே லீவ.
இவ்வண்டரண்டிரண்டாரண்டத்திந்தும் அனைத்து இவ
தேமடகருக்கீகமே இது தாவிதர் அநியாத தவீவ!
இந்திரதை தூளி அனைத்து அடியார்தர் யாதநி கருக்
கும் அடியில் இட்டடியிருக்கும் ஓர் தூண்டிதரன்? ஆதல்
அந்த தூலி வேறு தாவிதர் வேறல்வ. அதஅதிகம்
படியான உரந்ததைதகால்வ. தூங்களின் ஸதீயவாது.
கும் இதுவே. தயவுசெய்து கிண்டிரதையம் பேசுவென்பம்
முடிந்தால் அக்கதைக்கு சந்த அத்தை தநிவி யேவெய
பதிலிசொல்லவரிம் என்னை மன்னிகதயும் என் திரண்ட
வும் அவர் திருத்தாரக் கீகமே கீகமே மந்திரி தேகம்.
குத்ததாய்! சுகரா! எகுந்திராரண்டர். எகுந்து அங்கு
தேகக்கமே. அங்கு எம்மெனான்கீகரணம்.
யந் பரம குரு தட்சிண தேர்த் தீயை கண்டெரிம். அநிவி
கிலிவ உண்டி தேரம். அவர் சொன்ன ஸதீயவாசகம்

தட்சிண தேர்த் :- ஓரம் சொல்லக் குத்ததாய் சுகரா! உன்ன சந்திரே அநிக
மாதமே தந்திவிடமே. ஆதலும் நீ எந்தருணதேவாநி கருக்
கும் அநாரத கிலிவ. உன் பேரகீகமே திருத்திராரணியை இவ
தயவுசெய்து என்னை கருணா குடியிவ.

2

சரிசரி! முதல்தர உணர்வுகளைக் கருது! இனி
அக்கதையின் கருத்தை உன் சூத்திரக் கருடன் ஓர் பைத்த
கருத்துடன் கேட்பாயாக.

என்னைக் சூத்திரக் கருடன்!

உலகம் என்ருவியுண்ணிய
பாயம் சூத்திரம். எதய்யம் என்ருவியுண்ணிய
முண்ணியயும் உன்ருவியுண்ணிய
முன் அங்கு இல்லையெனவாம். இவ்விரண்டிலும்
கன் உன்ருவியுண்ணியபாயம் கிரண்
முன் வாக்கிய விளக்கம் தவிர அரண்மனை
முன் ஓர் நானாயத்தின் கருக்கம் போன்றது. கிரண்
முன் தர்நரிநல் நானாயம் (உலகம்) இல்லை. கிரண்
முன் கருத்தால் தான் நானாயம் (உலகம்) உன்ருவியுண்ணிய
உலகின்நிலையில் விளக்கம் தருகிறது. இன்ருவியுண்ணிய
நிலையில் விளக்கம் தருகிறது. அப்படி பார்த்தால்
தான் உன்ருவியுண்ணியபாயம்.

உலகம் என்ருவியுண்ணியபாயம் எனச் சொன்னால்
ஓர் உன்ருவியுண்ணியபாயம் உன்ருவியுண்ணியபாயம்
முண்ணியயும் உன்ருவியுண்ணியபாயம், அதற்காக
வரிக்கிறது. அதற்காக
கர்நாடகின் கர்நாடகின் அதாவது இது உன்ருவியுண்ணியபாயம்
இது உன்ருவியுண்ணியபாயம் இன்ருவியுண்ணியபாயம்
வாய்ப்பு உன்ருவியுண்ணியபாயம், உன்ருவியுண்ணியபாயம்
தேவ தெய்வம் கருத்து அன்ருவியுண்ணியபாயம்
நிழல்களில் கர்நாடகின் கர்நாடகின் இன்ருவியுண்ணியபாயம்
கர்நாடகின் கர்நாடகின் கர்நாடகின் கர்நாடகின்
வழிகளில் இன்ருவியுண்ணியபாயம் இன்ருவியுண்ணியபாயம்
கர்நாடகின் கர்நாடகின் கர்நாடகின் கர்நாடகின்
இல்லை. அது என்ருவியுண்ணியபாயம் இன்ருவியுண்ணியபாயம்
புலகின் கர்நாடகின் கர்நாடகின் கர்நாடகின்
நிலையாகும். அதைவிடாமல் இன்ருவியுண்ணியபாயம்
ஆனால் இது இன்ருவியுண்ணியபாயம் இன்ருவியுண்ணியபாயம்
(என்ருவியுண்ணியபாயம்) இன்ருவியுண்ணியபாயம் இன்ருவியுண்ணியபாயம்

2

ஆறல்குந்தபிராமணன் நிஷ்காமியமாக கண்கள் செயல்விலிபெ
காமவியமாகவே கர்மரெய்தரன் அநாவது தம்வறுமை நீங்கவேண்
ரும்தான் இன்பமாகவாழவேண்டும். அதற்காகவே உம்மீது
நீண்டிருந்து குடும்பமும் உயர்ந்திருக்கின்றன. எனவே நீயும் செய்
தரன். இப்போது இவன் தம் செயல்வந்திருக்கவேண்டுகர்மரெய்
ததரன் இவன் செய்தகர்மா ஆகவிலிபெ. "வேல்க்குந்திருந்தருவி"
என்பது போல் தம் அறங்கார (நான் செய்கிறேன், என்ருல் அடியும்)
கிளியிலிசெய்திருக்கிறேன் அவ்வேலி அருமையாக நிரந்திரியாகவிலிபெ.
கடைசிகுடந்திருக்கிறேன் செய்துவிட்டது இவன் அறங்காரருவி
அவ்வாறு செய்து, அவருக்குமறு ஜன்மரவுக்குவந்திருக்கிறது கொடுத்த
விட்டதும் இவருக்கெய்குந்திருக்கிறேன் கிளியிலிபெ.

"தெய்வம் என்ருல் கருணை, கருணை என்ருல் தெய்வம்"!!!

இதுவே பிராமண உண்மை

தெய்வம் இவன் செயல்க்கண்கள் கண்டிருந்த தண்டனையாக
ஓர் சாமம் கொடுத்ததைப்போல் தோற்றும் அக்காரியத்தை
அவசரமடிக் இது தண்டனை என்று, கண்டிப்பானும் அடிமலை
உந்தித் தரன் சாமம் எனக் கொண்டால், இதைப்படிக்கவும்
அண்பார்க்குள் உள்ளும் பதிருவியிடமில்லை யெனக் கொள்ளுவாய்.
என்பு உணதந்த காபியூர் உண்மைத்தாய் அத்தகையவரையென்றி
யெய்கு ருதியகாட்டினர். இதுதான் அக்காலத்திலுமுதெய்வநிலிபெ
குந்தருவியம் அவருக்கு எப்படி தன் கருணையைப்பாதிக்கிறது
என்ருல் அந்தகுன்றிநீரைதாறந்தது! மன்னிக்கிறது! மனிதன்மரகொடு
த்தது.
2. இந்த ஜன்மரவில் அவனைஓர் கோடில் வரகுக்குலை வளர்
உலகம் அவனை கரிசு அக்கொட்டும். அதாவது அவனது வளர்
மாணவரத்திலுள் அவருக்கு கண்டிருக்கிற உண்டானும்
அந்தகண்டிருக்கிற இயிக்குந்து அவனை காமியரநிலியதும்
3. மறு ஜன்மரவில் தான் ஓர் ருன்ற அரகுக்கியதும்
4. பந்தராசவரமரவரன் என்ருல் தண்டனை கொடுப்பதும் போல்
கொடுத்திருக்கிற மரவரகுக்குவனை ஆட்டவைத்தது.

2

5. அந்த மூப்பற்ற மந்திராஸரால் அவனை ஓர் மூப்பற்ற பக்தி குகை
 பரமபதம் (பதகுக்ஷி) அடையவும் செய்ய வந்திருந்தால்
இங்கு ஓர் கோயிலுண்டா?

என்னதான் தெரியும் அவனுக்கு சகாயமாக அனாதை
 காரியங்களைப் பண்ணினால் !!!

ஓர் மூப்பற்ற நாமருக்கு 12 ஆண்டுகள் சிறை யாசம்
 விதித்துப் பவகொடுமைதருக்தாராக் கவரவா? அது
 மந்திராகவத அமசாரம் இலியாடு யாடு யாடு கடுக்கி கோண்டியும்
உண்ணாமதான் இதை கவனிக்கவும்.

அந்த மந்திராசல ராமதாஸர் குடும்பம் பெயர் கோயிலுக்கு
 இவர்களை ய்தீவிரம் பற்றியும் அவர்களை யிடையிலும் கொண்டு வரும் ஆகவே
 ஓர் கிணியை மீட்டித் தர ஓர் கூண்டில் அடைத்து அகற்றி கொண்டு
 உண்ணும் போடு வரவா தம் குடைய ஆகார தீவிரம் போட்டு
 இவையை சந்திரமாய் தம் இனத்தோடு கொண்டு வரவா ஓர் கூண்டில்
 12 ஆண்டுகள் அடைத்து வைத்திருந்தார்.

இவர்களைப் பாத போஷித்தார்; அதனால் அது அவர்களை மட்டும்
 (இங்கு முண்ணியம்) (இங்கு யாமம்)
 இவர்களை உணவைக் கொடுத்தார்; அதன் (புது) உணவை கொடுக்கவில்லை
 (இங்கு முண்ணியம்) (இங்கு யாமம்)

இவர்களை அந்த கிணியை 12 ஆண்டுகள் கூண்டில் அடைத்து வைத்த
 தன்மையினால் அந்த மாயத்திற்காக இவர்களை 12 ஆண்டுகள் சிறை
 வாசம் அனுப்பித்தார். அது உண்ணும் பசுவ்களை விடும்படி
 கொடுக்காமல் தான் உண்ணும் உயிர், உறைப்பு, புளிப்புள்ள
 ஆகாரம் கொடுத்திருந்தால் தண்டனையாக அறைப்படிப்பு அறைப்பு
 மட்டும் அளிக்கும் வேகத்தை உணவை அரசு தண்டனையாக அளிக்க
 முடியாது. இவர்களைப் பாதபுண்ணியம் மந்திராம பக்தியினால் அந்த
 அன்னம் குசுடள்ள அண்ணமாக உருவியும் குண்ணும் கவி உத்தம
 பிரமண குகையில் இந்த இனமாவில் தான் ஒரு ராஜா சந்திரன் தீ
 யாகவும் கோண்டிய இந்த மதகு அந்த மாயத்தோடு மந்திராஸர்
 முதலில் கொடுத்தார். பின்னர் தான் தம் குகையில் கட்டி
 வசூலிட்ட மந்திராமதாஸருக்கு காட்சி கொடுத்தார்.

2

இந்நிலைகளில் நானும் போது எம் சங்கரன் (புறா தேவன்) துண்டித்
தாளீரென்றுச் சாயல் கொடுத்தான் என்றுத் திறந்து நீட்டுமாறு
நாம் தில்லையெ என்றுத் திறவன் அறங்கார அகரேரெ
சொகுப் பண்ணும் சொல்ல முடியுமா?

பைத்தியம் :- எம் மெருகாரே! வேஸ்து குருவேயா! வேஸ்து
குருவாரயா! கிவ்யேணீய ஊணிகியும் அகிலீ ஓர்
உண்ணியும் கதைகேட்டதோ 1955 ஆனால் 1992 க்
அம்மறம் அபேத துருத்திய தாநீதநீருமையி
மெற்றவிறகு எந்த அருவ குய்யம், ரெறுய்யம் எங்கு
தேர்நற மில்லி காதலம் அநீ குருத்தீரே அலியே
குருய்யது ஓன்றுதானே அநீ குருவேயும் எப்படி
தடிகு குருத்தீ :- எம் சுகா! அத உன் குருவரகீ கா கும் அயர்நான்
அன்றே சொன்னுரே? மந்தநீயி கதை எம் போது உன்
நைதநிலி மடைக்கிறதே அன்றுதான் நீ ஜீவன்
சுத்தி நிலை மெற்றவறுகு ரும் என்றும் அருந்
சுன் நீ என் தாநான் உன் சாதனை நிலையி நீ அறு
வம் மெற் குய்யம் அத நிறைநிலை அகரது எனச் சொ
னீருரே அதுதான் ஜீவன் சுத்தி சூத்திரையாகும்
அன்று உன் மந் குருவேயுக்கு நீ ஓருவன் தான் மக்கு
ஆனீயும் ஆனால் அன்று உனக்குப் பபேறையும் உன்
நிலைக்கு தெரணீ மவந்து விட்டாயே. அக்கலிய சூத்திரம்
குய்யம் அநீ வளைத்து கொண்டு செல்லும் ஓர் மத்த குருவை
குன்றுதான் யாழ் உணர் கிரும். கூறும் தேரடாறு
கொடி குருமர்கள் அருந்தும் துண்டியும் துண்டியும்
கிலவாத மந் குருமர்கள் கிவ்யல கிலீ எம் குருவேயும்.

பைத்தியம் :- ஓ எம் பரம குருவே! கிவ்யதும் நய்யதும் முடிந்ததும்
நவமேனீ ஓர்நிலையிடையிறகு கண்டியும் துண்டியும்
எவ்வாறு அருக்கீகக் கூடும்? மெய்யும் சந்தகுருகையி
பரமம் எதுவும் கிலீசு அபேயா! மெய்யும் அது கலியுதம்
இதில் அப்படி குரு தேர அருவர்கள் விளையாடவேண்டி மெய்யு
நியதி அருக்கும் போது மத்தகுரு எங்கு எப்படி தேர்நற
கூடும்? அகவேதாநீ அறமும் சாயலிய குருவாகவே அருக்
கிருக்கீ.

2

தடசுறுசூர்த்தி :- உண்மை தான் மைந்தா ! மேலும் எம் சுகநா !
 இந்தகதையில்தேயுறவேறுமேலும் உன் சூத்ததைதருகீழ் விளக்கம்
 தேயையா? அல்லது அவர்களைக் கேட்குதான் சொல்லவேண்டி?
 பையத்தியம் :- ஓரம் தயாதிதி! அவர்களை கேட்கவேண்டுமென்பதில்லை.
 அவர்களே யாம்; யாமே அவர்களை அப்படி அருகே அவர்
 கருகும் எமக்கும் எந்த பேதமும் இல்லை. கடைசியாக
 ஓர் கேள்வியைக் கேட்க முடிந்ததுக் கெளரவிக்கிறேன்.
 அதாவது கோயிலுள்ள பத்ராசுவரராமதாஸ்ரோபநீயக
 வானுக்கு அவயம் இருப்பினின்று நான் என்னுள் எனப்
 பார்த்துமல் சைவியம் செய்தார். அவரை ஓர் அரசன்
 சூடி சூக்த கருமை என்ன? அவனும் முனிமுனிமலில் ஓர்
 ஓயிப்பற்றியத்ததை திருத்தாயம் 'கிளி' சினை' என்றதன்மல
 விரும்பி அவனும் யா துக்கியபடா மலும், அவரும் யா துக்கிய
 படாமலும் திருக்கியபடியுமா?

தடசுறுசூர்த்தி :- பவேமேஷ் யேஷ்! சுகநா நல்ல கேள்வியையே கேட்க
 டாய். திக்கேள் வி இதைப்படிக்கும் அனைவரும் மொருத்து
 இது உன் கேள்வியல்ல (அதையும் எமக்குத் தெரியும்)
 இது அவர்கள் மனமைய பகீதும் பந்தகேள்வி (இது உன் சூடி சூக்தம்)
 "யால் நினைந்தாடும் தாயினும் சாவியா நின்று" என்றார்கள்
 "நன்றினுக்கு தாய்தான் கண்டுநின்று கல் பேரல்,
 எந்தனுக்கு தீதான் குறவிகுதல்" என்பது போல அமைந்திருக்க
 கிறது திக்கேள்வி. உன் கேள்வியினாலும், உன் இருமையினாலும்
 உன்னை முழுமையாக நம்மும் அனைவரும் "ஜீயன் முக்தியெறுவர்"
 இது உயிர் என ஆசை வந்ததாம்.
 பந்ருகுதேயவிரிப்பில்!

ஓளம் குரானக் குத்ததைகளோ! "நம்பினார் கெவெதில்"

ஓர் உண்மையிப்பத்தலை, தம்மை முழுமையாக உணர்ந்த குரானியோ,
 "உடல் உலக விடிய ஆசைகள்"
 சூந்நிலமாக உலர்ந்தீரே பக்தன் குரானி. பக்தன் என்ருல்
 தெய்வ பிரேமை உண்டு; குரானி யென்ருல் அந்த தெய்வமே
 குராமாக இருப்பாரி. உலக பிரமையுள் தெய்வ பிரேமையுள்

2

அவனிடம் அவஸ்யம் கிராது! இக்கதையில்கூறிய திருவரும் உணர்மடப்பக்தர்களே; நகிர நானி ஆகலிவீம். இவ்விருவரும் வினையின் காரணமாக ஒருவரை ஒருவர் சூட்சுக்கவாய், ரட்சுக்கவாய், உலல் உலக விஷய ஆசைகள் முற்றியும் அனுபவத்தால் அகிந்த போனதால் இந்த சூட்சுக்கவாய் ரட்சுக்கவாய் ஒருவரை ஒருவர் வினையின் பாடுக்தாது. இதில் ஒருவன் இறையனுக்கு அபிஷேகம் செய்தே தம் வினையை போக்கிக் கொண்டான். ஒருவன் ஆவயத்திருப்பினை செய்தே தம் வினையைப் போக்கிக் கொண்டான். ஆனால் அவ்விருவரும் தம்முணைத அபிஷேகலிவீம். இங்கு துடினாமான வினையின் இருந்தால் இன்னமான பிறவி குடைக்கும். உலல் உலகப்பால் அவ்வினையின் போக்கிக் கொண்டனர் இருவரும்.

“ஒருவனுக்கு மனதுணல் பொருள்தர் மேலி ஆசை”
 “ஒருவனுக்கு மனதுணல் கிரி வாரியின் மேலி ஆசை”

இதன் போலில் ஒருவன் போகத்திலி வித்தான். ஒருவன் ஓர்ஜீவன் தாயத்திலி தாத்திதான். இருந்தாலும் பக்தி அவ்விருவர் உள்நிதினும் பருந்து காவலித்திலி அனைத்துயும் தனம் செய்துவிட்டது. மேலும்?

ஓர் பாமரன் ஓர் பக்தனை சூட்சுக்க முடியாது சூட்சுக்க கூடாது! ஆதலி ஓர் பக்தன் ஓர் பக்தனை வினையின்படி சூட்சுக்க முடியும்; அவனுக்கு அந்த அநிதரன் உண்டு. அநிலி அவன் அநிகபாதிப்ப அடைய கூட்டலான். ஆதலி ஓர் பக்தனை ஓர் நூனிய திவகண்டு, கூட்டகண்டு, குறிய்பறிந்து **“அதன் கிருபையினல்”**

சூட்சுக்க முடியும் அநிலி அந்த பக்தனும் பாதிப்ப டையான். இங்கு குறிக் தர்ம அலி தானி அநிலி கருணைய வடிவாத இருப்பதனல் வெறு பக்தனும் பருத்தும் ஜீவர்களுக்காக **“பர (நா) கருணையாக”** ஏற்றுக் கொள் இன்னும். இந்த சதுகை எல்லோர்க்கும் வாயிப்பதிலி. இங்கு அப்பக்தனை உயர் திவ்கு கொண்டு செலித்தநாக தன்மை சூட்சுக்க வைத்து அவன் கர்மானவ கியன் (நூன) உண்டு தீரணித்து விடுகருன் ஆலி அதி **“பரமரதஸ்யமாக ஜல”** செய்யப்படுகிறது. அதை தர்மகர்த்தா க்ளையும் அநியவுக்குடியாது விவக்கவுக்குடியாது.

2

- பைத்தியம் :- எங்கே எம் பெருமானைய மஹாதேவ்? எங்கெங்கே? தடசு னுடீர்த்தி :- என்ன சுகதேவ்? ஏன் இந்த யேதயார்வை? யாம் யார்என நினைத்தாய்? யானும் அவரும் ஒன்றாக யடகில்லையா?
- பைத்தியம் :- எம்மிருவரே! ஸத்ய சொடுபா! அவரிடம் ஓர் கேள்வியை கேட்க வேண்டும். அகலத்தான் அவரைத் தேடினோம் யே ரொன்றில்லை!
- தடசு னுடீர்த்தி :- ஏன் அந்த கேள்வியை எம்மிடம் கேட்கக் கூடாது? அவர் வேறு யாருமே?
- பைத்தியம் :- அம்மடி இல்லை மிரடி. யார்யாரிடம் எந்த கேள்வியை கேட்க வேண்டுமென்று வரை முறை துருக்கிறதே. நீங்களுக்கும் அவரும் யானும் ஒன்றே துதுதான் ஸத்யம். இருந்தாலும் உலகம் விவதார ஸத்யம், அதற்குரியவன் என்னை. ஆனால் தாங்களோ உணர்வின் தூதர் ஸத்யம். இவ்விரண்டையும் பிணைக்க முடியுமா? தாங்களிடம் தானத்தெரியாமையும் கேள்விகளைக் கேட்கலாம். அவரிடம் உலகத்தெரியும்பதீத கேள்விகளைக் கேட்கலாம். ஆனால் இடம் மாறிக் கேட்கக் கூடாதே. என்றுதான் "அச் சொடுபுத்தே" தேடினோம். தாங்கள் சித்தம் இல்லையானால் அக்கேள்வியை விட்டு விடுகிறோம். பரவாயில்லை.
- தடசு னுடீர்த்தி :- யவே ஆராய்ந்தீ! உன் பேரற்ற ஒருவன் இப்படி யுலகில் எங்கே கண்டதில்லை. எதுவும் பிடி கொடுக்காமல் இருக்கிறாய். அதிதீரம் வேகம் இல்லை, தன்மப்பு தன்மப்பு இல்லை, உருப்பு வெறுப்பு இல்லை. வியாசநிர்மத்திரன் என்ருர் அது அம்மடியே பெருந்திருக்கிறதே! சரி சரி இதோ உந்தன் பெருமான். அவரே அவரானார். ஆனால் அங்கு பெருமான் :- என்ன இருவடி? உன்னை விடவும் முடியவில்லை. ஆனால் உன்னைத் தெரியும் முடியவில்லை. இனி என்ன கேள்வி கேட்கப்போகிறாய்? அகையம் கேட்க முடித்து விடு.
- பைத்தியம் :- பெருமான் ஐயமே! மஹாதேவா கேள்வி இதுதான். அதாவது உத்தராசல ரும்தான் அம்மாதிரி கண்களையெதிர்த்து அனைத்துமற்றாமணிக் காகவே ஆயம், அமிஷம், அவநிகரம், ஆரத்தி

2

எனச் செவ வகித்தாரீ. அவையெழு வகையும் வறாகநீ
 என ஓர் கணிக்ஞம் அவறையவகிரகம் தீ திருநீர் நா கீக
 (விடுவியடி) சூட்சு கீத அந்தமணிக்நத அந்த காரணியா
 ஸ்கீஞ சுகந்தி கொண்க கொடுத்தாயி. அந்த காரியம்
 மரயா காரிய மோ உண்பணமோயாம் அ நியேயம்
 ஆதலி ஓர் தாமரீ தம் விடெதீர் தையகட்டயணம் இலி
 யெள தவிதீகம் போதும் ஓர் சகாயம் செய்தாயி. அகரண
 கட்டெவணியயவறாகநீ 20, தாமரிடம் இகந்தகோ
 10 வறாகநீ, ஓர் இதுறியிடம் உதறியாககேட்டகொ
 நகயெ 10 வறாகநீ. இப்போது நீ எப்படி சகாயம்
 செய்தாயி என்குலி அத்த தாமரீ வறாகநீ 10 ஐயம்,
 நூமாட்டேனான ரிசானீன அந்த இதுறியிள்வறாகநீ
 10 ஐயம், நீயே தளையடிச் சென்று அகீகட்டை அடைநீ
 தூயே இது எண்ணியாயம்? ஓர் 20 வறாகநீ உன்
 உண்கை அடியாரீகீஞ கொண்க முடியாமல் உண்ணித்
 தூத்தது எது? அல்லது உன்னிடம் பணம் இல்லையா?
 அல்லது உணம் இல்லையா? அல்லது அப்படி செய்ய வே
 ணும் எனப்பதுதான் விதியா?

- பெருமானீ:- அதை அவரிடம் கேள்!
- பைத்தியம்:- அவரிடம்?
- பெருமானீ:- உனதய்யன் திருடனிடம் (கண்ணனிடம்)
- பைத்தியம்:- அவன் வேறு தனியாக இருக்கிறானா?
- பெருமானீ:- பிள்ளை இல்லை? இங்குமாத்திரம் தகடினா
 தீர்த்தியிடம் கேட்பதை எம்மிடம் கேட்கக் கூடாது
 என்மும், எம்மிடம் கேட்பதை அவரிடம் கேட்கக்
 கூடாது என்று உபரதீதோடு கேட்டாயே பிள்ளை
 தய்யன் செய்தகாரியத்தையாம் எப்படி சொல்ல
 முடியும் அவனிடமே கேள்.
- பைத்தியம்:- இங்குதான் உம் திலிமை சரியில்லை.
- பெருமானீ:- என்ன எம் திலிமையைக் கண்டு கொண்டாய்?
 உங்களுடைய பிள்ளை வந்தால் அது இருந்தாய் பம் சரியாக
 இருக்கவேண்டாமா? உமதய்யனுக்கு ஓர் தீதி,
 எங்கு ஓர் தீதியா?

யைத் தியம் :- எமதய்யனே சரீவேஸ்வரா ! சம்போ ஹா தேவா !
 அவன் வேறு தாங்கள் வேறு? இது என்னயிர் கிரியாபர
 மெருமாள் :- அமிமயானுலீ தட சி னுஐரீ தீ கிவேநயம் வேறு?

யைத் தியம் :- ஓமம் ஹா தேவா ! உம் வாகீ இறை எம்மை சோதித்து
 இமபடி ஒய்யுதீ கொள் எமமடபாற எணயார் க்கிரிரா?
 எமக்கு தாங்கள் இருமயினலீ கலக்கம், களங்கம்,
 பயம் இவையெரிவரம் அடித்து பந்தவ வருஷங்கள்
 ஆகவிட்டனம். இந்நீதாலும் பயந்து இவ்வாரீ ரையை
 சொல்லியிலீ. **“பணிலே ஏம்பாதை”**

தாங்கரும் எமதய்யன் இருமலும் ஓஓர குடடைபிலி
 (மாமையிலி) **ஏனாய இருமடைதார்** (குருமாயர
 சொடுபிகள்) தானே? இத்தவாரீ தீ நைக்கு எம்மை
 மண்ணித்தவும். நீங்கள் இருவரும் மாயர சொடுபம்.
 அவர் (துட சி னுஐரீ தீ) ஸத்ய சொடுபம். யாரும்
 அவரும் ஒன்று; நீங்கள் இருவரும் ஒன்று! தாங்கள்
 இருவரும் மாயையை விட்டதிலியிலி நாம் அனைவரும்
 ஒன்றே! இது தாங்கள் அறியாததா? சூற்றும் குறை
 தேற்றினீ அவ்வேதை யை மண்ணித்தருளவும் என
 பணிந்து எம்மெருமாள் இருவரகிரி இருக பந்திகீ
 கொண்டுடாம்.

எம் தட சி னுஐரீ தீ தியம் கலகப கல வெனச் சி நித்தாரீ. எம்
 மெருமாள் ஆனந்தக்களிப்பிலி தட கடகடவென சிரித்தாரீ.
 எம்மெருமா னே எமதய்யனான ஆகவதும் உவிட்டு எமதய்யனே
 எம் மெருமாறாரீ. அங்கு

“ஓரே ஆனந்தக்ளிப்பு”

அவ்விருவரும் ஆனந்தம் மொங்க அந்தமைத்திய தீ நைத ஆர
 துவி உச்சி மொந்து ஆகவதும் தினீம் எம்மெருமாள் கெட்டார்
 “இருமடைதார்” உயனச்சொன்னுயே அதன் மொருள் என்ன? நாங்கள்
 இருவரும், உன் தேவ ரெய்யாங்கீள் அனைவரும் அந்த வாரீ தீ நைத
 கெட்டதிலி. தியம் “புது விதைக்காரரீ” காறணம் இவ்வமலி

2

அவ்வார்த்தையையிற யோகிக் கம ரட்டாயி நரங்கன்பரி
 யும்படி சந்நு சொல்லேணி உண்கூலி மொழியைக்கேட்போம்
 என அகித ஆவ யுடன்கேடடாரீ எம் மெருமாணீ.
 மைத்தீதியம் :- ஓளம்ஹாரதேவா! நீரணிசூழ்வாப் நூலகண்டா!
 துரிநேதீரா! துரிபநநகது! அதுபூண்டுஃ விளக்கம்
 "மெரிசூல ஆலந்தாங்கரி அம்போதுசொன்னீர்களை
 "பழ விதைக்காரணீ" இந்தவார்த்தையினைக்கூற
 கிரியே!

மெருமாணீ :- ஓ ஓ ஓ நீ அந்த அந்தத்திவி சொல்கி லுண்டான
 நீனைத்துக்கொண்டாயா? பழ விதைக்காரணீ அலீவ;
 பழ விதைக்காரணீ என்மது தரணீயாகம்.

மைத்தீதியம் :- அம்படியெனீ ருவி அதனீயொருநீரணீ
 மெருமாணீ :- நீதரன் தவிழ்மணியுதரையீயோவ அனககூலித்
 வார்த்தையுமும் உடமொருநீநிறைந்தவிளக்கம்
 கொடுக்கிறயே? அனகமீயோவ் இந்த வார்த்தையுமும்
 மொருநீ சொல்பாரீயீயோமீ?

மைத்தீதியம் :- ஏனீ நீவாடி இந்த விதண்டா யாதம்? சரியாய்
 எகநிவியிவ் உணர்ந்ததைதொல்கிலுண்டாயினை ஒருநீ
 தூவ் அடி சிவவகைமணீநிக் கயம். பழவிதைக்காரணீ
 என்ருவி வினைக்காகவே உணைகளையீ மெருக்கிக்கொ
 ண்டுதிரும்திருமய அறக்கிறவண். பழ விதைக்
 காரணீரணீ ருவி பழம்மெருமீ நானவித்தாக இருநீ
 துகொளீடு எதுமும் பந்தமீயடமலீ "சுமண்கூதா
 தேநீறுவித்தீக்கொள்கிறவண். இந்த பைத்தியம்
 உணர்ந்ததெலீவமம் அவீவநயுதாண். உயறுமொருநீ
 இருந்தால் கூறயும்

மெருமாணீ :- ஏ தூளி யாமவே! ஏ தூளி யகவாணீ! ரெமபரெமப
 சரியாக சொலீ விவிட்டாலே இவ்வார்த்தையுதவொம்
 வங்காரகிய எநீகருக்குளையே பம்பல் சந்தேகத்
 தைஉணீருமணீநிக் கொண்டிருந்தது. ஆனலீ அதுதரணீ
 மொவெனநாவிக்கரிசுடீயமாக அடிவெகுத்தேரம். அநகு
 அம்படியே சொல்லிவிட்டாலே. வெகுஜாரீ.

2
சுரி உண்வார்த்தைக்கு அதாவது "குடையில்
உறுதிய மடடைகள்" என்னுள்ளீர்? உன்னிடம்
மேகிக் கொண்டே இருக்க வரம் போலி இருக்கிறது.
இனியும் அவ்வப்போது சில சந்தேகங்களை நிராகரி
அவைகளை உன்னிடமே கேட்க வந்து விடுகிறேன்.
பைத்தியம்:- ஒழு எம்மெருமாணே! அப்படி ஏதும் குடில் போ
ட்டு இங்கு மடை திணைடுவந்து விடாதீர்கள்
அந்த ஒன்றுக்குமடமை விராக்கம் கூட விடுகிறேன்!

ஓரே குடையில்
உறுதிய மடடைகள்:- ஆலோசனை ஆலமரம் நான்தீநீநீரு
யது! அரமரம் பக்திக்குரியது! வேம்பு சக்திக்குரியது! ஆனால்
"பனைமரம்" பக்தியும் சக்தியும் இணைந்த "மாயைக்கு" உரியது.
மேலும் பனைமரம் ஆலோசனை கற்பகவிருகியும்" என்பார்கள்
ஆண்டுக்கு இந்த பனைமரம் ஒருபாகமாக வது வேறுவதில்லை. இந்த
பனையின் கட்டையை நூண் ஆகவும் அதன் மட்டையை அதில்
பிணைக்கும் ஒருபொருளாகவும் அதைப் பிணைக்க அம்மடையில்
உடன்த நாரை ஓர் தயிருகவும் பயன்படுத்துவர். இந்த மட்டைய
யை ஓர் குளத்திலோ, குடையிலோ, தொட்டியிலோ உறுதவந்தாரி
நாரை அதிலிருந்து நன்றாகக் கழியும், அந்த நாரை வந்து தாரன்
பிணைக்க முடியும்.

இப்போது இன்னு தத்துவப்பொருள்:- குடையென்பது
மாயை, மட்டையென்பது ஈஸ்வரா திகள், மாயையில் இந்த
மட்டைகள் உறுதவிரிய யானால் அதாவது ஈஸ்வரா திகள் மட்டும்
இருந்தால் போதாது மாயையில் உறுதவிரிய யானால் அதாவது மாயை
யை மற்ற விரிய யானால் தர்மா சம்பந்தம் கொண்ட இந்த ஜீவர்க
ளே பிணைக்க முடியாது. நீங்கள் ஈஸ்வரா திகளாக இருந்தால்
இந்த மாயை கிரியானால் "உலர்ந்த மட்டை தாரன்"
அதாவது எம் போன்று எந்த பிரயோஜனமும் அற்றவர்கள் தாரன்.
நாங்கள் எப்படி பட்ட கட்டையாகவும், குத்துக்கல் வா
கவும் இருக்கிறோம் அப்படி நீங்கள் மூர் பிரயோஜனமும்
கிரியாமல் ஆகவாம். "ஒரு மெருமாணே அப்படி வந்தாரைக்கு
சம்பந்தம் தரா? ஒரு தொட்டியில் "அது" ஆக்கி விடுகிறேன்.

2

பெருமாள் :- யோதும் ஐயனேயோதும் ! நாங்களுக்கும் தாங்கி
 களிப்போம் இப்போயே ஆடி விட்டால் எங்கள்
 கருணை? இவ்வளவும் எங்கே இருக்கும்? இச்
 சூழல்களை எப்படி செயல்படுத்தமுடியும்? நாய்
 வேஷம்போட்டால் குறைக்க வேண்டும் என்கிற
 போல, எஸ் வரா திகள் வேஷம் சூட சமமாகத்
 தரித்து வந்து விட்டோமே ! புறாப்பிரளயம்
முடியும் பாரிய தீதம் எங்களுக்கு இதே கருணை
 ஐயா இருவருநாதா! குடையிலிவ்வளவிய உடைய
 கீடு நல்ல விளக்கம். "நவாங்க" ஓகோ உம்மை
 வாழ்த்த எமக்குத் திரமேது? வாழ்க்கை நான்கள்
 சொன்னால் "எமக்கு கிருப்பி ஏது?" எம்மை வாழ்த்த
 எனக்கு உடைய விடுவாய்? உண்ணிடம் பேசுவதே
 அதுதான் உதயாகத் தான் பேசவேண்டியிருக்கிறது
 பைத்தியம் :- ஒருமதியனே! உங்கரா சுவசங்கரா!
 ஹைகைவரமதே! இவ்வுத்தந்தை ஏதேனும் சிவபிரி
 துணாக ஏதேனும் பேசியிருந்தால் உண்ணிக்கவும்.
 எம்மை பேசவைத்ததும் தாங்களே! பேசுங்கள்
 தாங்க ருடையதே! அதைக் கேட்பதும் தாங்களே!

எல்லாம் நீயே !!!

பெருமாள் :- ஏ தூறியாயா! எந்த விதமுடும் சரிவாரிப்பரை
த்திலேயே நின்று உண்ணிக்கரைத்துக்கொள்கிறாய்.
ஓர் சாதனையாளன் எந்தவிதமுடும் எவ்வளவு நீயே
 என சரிவாரிப்பரைக தம்மை கரைத்துக்கொண்டான
 னால் அவன் வேறு சாதனை எதுவும் செய்ய வேண்டியதில்லை.
 இந்த சரிவாரிப்பரைத்திலுள் அவன் வினை முழுமையாக
 எங்கனிடம் விட்டு விடுகிறான். அந்த நிலையில் அவன்
 உணவைநடுகுருகுவரிடம் அரிப்பிக் கமுடியும்
 அதனை நானா சாதனையுள் அகமுடியும்

மைத்தியம்:- ஹெயிர டயா! தயா நிதி எம் கோர்லிக்கு இணைக்க
 பதில் தரவில்லை. அதை தாங்கி மறந்து விடவேண்டி
 டாம்? உயவுபெற்று அதற்கு விளக்கம் தராருங்கள்?
 பெருமான் :- எத்தனை வார்த்தைகள் மாயா காவலாக வந்தாலும்
 அவைகளில் மயங்காமல் தங்கவண சக்தியோடு”

இருக்கியே மலேயேய் பேசுதி!!
உன் கோர்லியின் விளக்கம்!

குடித்தாய்! சுகா! பதிராசலராம் தாஸ் ஆவயத்திடுப்பா
 இறையனுக்காக உயரெய்தார். அவர் எண்ணத்தே முதலில்
 தயக்கமேயன்றும். அந்த தூணி ஒரு கஜாறு மணத்தே
 எண்ணிடையது (அபிமானம்) என்ரு தூணி ஒரு உடைய
 தென்ரு (காசியகர்மா) நான் செவவு செய்தி நேன் என்ரு
 (அனுநிகாரம்) அவன் செவிய வில்லி. அவன் குறையெண்ணம்
 அனைத்துமீ ராமனுடைய குடும்ப ராமனுக்கு ராமனே செய்திருக்கிற
 என்ரு தெய்வீக ஸ்தூபிகர நிதியில் (இங்கு கித ஓர் மட ஆகிவிடுகிறது)
 “மணதையுள் வினையயுள்” சர்வாரம்பணதீயில் செய்தான்.
 ஆகவே அந்த காரிய கர்மாவுக்கு, இறையன் மாரும்புடைய வ
 ருக் ஆகிவிடுகிறது. ஆக அங்கு இறையன் கடனார் ஆகிவிடுகிறார்.
 ஆகவே அவன் மட்டகடனை அவனே தாம் சம்பந்த செய்து, அக்
 கடனை அடைத்து விடுகிறார்.

அதனால்

இந்த தாஸ ரோ குடிப்பீக் கடனுக்கு உவகியல் கடனுக்கு

பிரார்த்த விரைக்கிடனுக்கு ஆட்பட்டிருக்கிறார். ஆனால் அவர்
 இதை மந்தவாண்குருபமிறல் அடைக்கவேண்டும் என்றும் அடை
 க்க முடியும் என்றும் உறுது ஆண்டிருந்தார். அவர் நிதியும் குர்நிதியில்
 சர்வாரம்பணமாக தெநநீறிய தே தவிர, உலக குடிப்பீக் கடன்” என்ற
 கர்மா மிறல் குடிப்பீக் தாந் இருந்தது. அங்கும் அவருக்காக
 இறையன் முயற்சி எடுக்கிறார். இங்கு கர்மா சம்பந்த முயற்சியாகும்
 ஆகவே அவர் மாரும்புயும், தருக நேன் என்ற மொல்கி தராமட்டென்

2

என்று சொல்லிய ஓர் சூதாட்டி யொருளியும், அனைத்து சேலித்து
தூமே அரகங்க அகிரகரிமும் செலுத்தி ருந்தும் பெற்று;
அதை மந்திரவரம் விட்டால் உரிய காலத்தில் கொடுந்து விட்டு
உறைந்துவிடுகிறார்.

“இங்கு பரோபகாரம்”!

“அங்கு தன்னுபகாரம்”!!

ஆனால் கிரண்டும் கடுமையின் நிமியம் இறை உபகாரமே!
நடந்ததில் சற்று பேதம் அவ்வளவு தான்.

பைத்தியம் :- போதும் நேவாஜிதேவா போதும். விஜயநகரக்காச
தாண்டி தரிசனம், பந்திரகாசு நட்சுறு கேந்திகரிசு
இவ்வந்தரிசனம் கடைத்தில் பெராணந்தம் அடைகிறேன்.
எம் சூதாட்டி நகரக்காச ஏதேனும் “அருளுரை சொல்லி”
விருப்பம் உண்டா?

பெருமான் :- சூதாட்டி இருவரும் உள் சூதாட்டிகள் கூடுமானவரை
அனைவர் பக்கமும் விட்டனர். இக்காலியின் கோரம்
பெரியும் கிந்த அளவுக்கு வந்திருக்கிறார்கள் என்கிறார்.

“உள்பெற்றுமையும், அவர்கள் நம்பிக்கை”

தாண்டி காரணம் அவர்கள் உள்ளே முகமையாக நம்பும் அளவுக்கு
உள்ளே அர்ப்பணம் செய்து ஆக்கி கொண்டார். அதேவேளை
தந்தான காரியம் ஆறலிலிருந்து அருளுரை திறை அகல
விடில் அதேவே அவர்கள் கோரகூணதேர வந்தினை விட
முடியாமல் தவிக்கிறார்கள். அவர்களையும் உள் சூதாட்டிய
பவந்தாரி (உள்சூதாட்டியே, அவர்களுக்கும்) கண்டிப்பாக
கடைத் தொழி விடுவார் யென யாரும் நம்புகிறேன்.

“அனைவரும் நலம் பெற எம் நல்லாசிகள்”

எம் நான்கு சூதாட்டிகளே!
இத்தூடன் கிந்தமலை முடிக்கிறேன். அன்பும்
அதிகம் எழுந்திருக்க, உங்கள் நல்லாசியை வளங்க, உங்களை பந்திரகாசு
பாத்திரை பற்றி உண்டுமே கடைக்கு கொடுக்கிறது ஓர் பைத்தியம்.
அதன் இலகரணம் அதேவே!

பரமன்

*Adobe of Love
You are Everything!*